

løk 9

Kultur- og kirkedep.	
Ki	
Sak: 200605491	Dato: 09.10.06
Kode: Ki-501	Beh:

Det Kongelige Kultur- og kirkedepartement
Postboks 8030 Dep.

0030 OSLO

Deres ref:

2006/2706 Ki

Vår ref:

18111/06

Arkiv

614 &13

Sak

06/1369-7/JAPE

Dato

ALTA, 06.10..2006

NOU 2006:2 - STATEN OG DEN NORSKE KIRKE - ALTA KOMMUNES HØRINGSUTTALELSE

Vi viser til mottatt høringsutkast dat. 24.04.2006.

Høringsuttalelsen er sluttbehandlet i Alta kommunestyre 18. september 2006 som sak 59/06.

Vedlagt oversendes administrasjonens saksframlegg og innstilling. Jeg viser til nedenstående når det gjelder Kommunestyrets behandling og vedtak i saken. Det vises også til utfylt skjema som vedlegges.

Kommunestyrets behandling:

Følgende forslag fremmet:

RV v/Tor Bjørnar Henriksen.

1. Alta kommune tiltrå at den fremtidige organisasjonsmodellen for den norske kirke blir en selvstendig folkekirke. En ser det slik at tros- og livssynsvalg er en selsagt menneskerett og et personlig valg hvor alles personlige tro skal likebehandles av samfunnet, i en mer og mer flerkulturell og mangfoldig verden.
2. Den norske kirke likebehandles verdimeslig og økonomisk, og underlegges en felles lovgivning med andre tros- og livssynssamfunn.
3. Gravferdsforvaltningen overføres formelt til kommunen(e).
4. Statskirkens eiendom og fond forblir i offentlig eie, men man bør utarbeide gunstige avtaler om bruk, forvaltning og støtte, leie og lån til ulike tros- og livssynsorganisasjoner. Viktige forutsetninger for å få gunstige avtaler og

støtteordninger må være å vise respekt og toleranse for andres ståsted, samt fremme rettferdighet, likestilling og likeverd for og mellom mennesker.

Det bør i tillegg opprettes en særskilt statlig kultur- og kirkeantikvarisk tilskuddsordning for å ivareta fredede og verneverdige kirker, områder, bygninger, samt kristen og livssynsrelatert kulturarv, men også i forhold til andre tros- og livssynssamfunn.

Forslaget falt med 10 mot 24 stemmer.

Fellesforslag H / KRF / V.

Alta kommune vil tilrå at den fremtidige organisasjonsmodellen for Den norske kirke blir en lovforankret folkekirke. Den lovforankrede folkekirke gis selvstendig ansvar i trosspørsmål og alt som har med ansettelse, styring og den øvrige virksomhet å gjøre. Kirken videreføres med samme trosgrunnlag og demokratiske oppbygging, samtidig som staten markerer at den fortsatt skal ha en rolle som samfunnsinstitusjon og kan være aktiv til stede i alle lokalsamfunn i hele landet.

Forslaget vedtatt med 19 mot 15 stemmer avgitt for innstillingen.

Formannskapets innstilling:

1. Alta kommune vil tilrå at den framtidige organisasjonsmodellen for Den norske kirke fortsatt blir en *Grunnlovsforankret folkekirke*. En ser det slik at det er den modellen som best sikrer en åpen og inkluderende folkekirke.
2. Som en følge av pkt. 1 vil stat og kommune ha det økonomiske ansvaret, slik forholdet er i dag. En mener at dagens finansieringsordning bør føres videre.

Videre vil Alta kommune anføre:

3. En finner det på sin plass at ansvaret for gravferdsforvaltningen formelt overføres til kommunen, men med mulighet for å delegere ansvaret til det kirkelige fellesråd.
4. En støtter utvalgets anbefaling om videreføring av eierforholdet til kirkebyggene, kirkegårdene og kirkefondene.
5. Likeså er en enig i utvalgets oppfatning når det gjelder disponering av kirkefondet og Opplysningsvesenets fond dersom organisasjonsmodellen blir en annen enn Grunnlovsforankret folkekirke.
6. Hva fredede og verneverdige bygninger angår, deler Alta kommune utvalgets syn på kulturminner og at en bør skaffe midler til at disse kan ivaretas.

Forslaget falt mot 15 stemmer.

Kommunestyrets vedtak:

Alta kommune vil tilrå at den fremtidige organisasjonsmodellen for Den norske kirke blir en lovforankret folkekirke. Den lovforankrede folkekirke gis selvstendig ansvar i trosspørsmål og alt som har med ansettelse, styring og den øvrige virksomhet å gjøre. Kirken videreføres med samme trosgrunnlag og demokratiske oppbygging, samtidig som staten markerer at den fortsatt skal ha en rolle som samfunnsinstitusjon og kan være aktiv til stede i alle lokalsamfunn i hele landet.

Dette til underretning.

Med hilsen

Jan H. Pettersen
Kultursjef

Vedlegg:

- Saksframlegg og innstilling: Sak PS 59/06, saksnr. 06/06/1369-2: Staten og Den norske kirke – Alta kommunes høringsuttalelse
- Staten og Den norske kirke – Spørsmål til høringsinnstansene

Kopi med vedlegg til:

- Sametinget, Ávjovárgeaidnu 50, 9730 Karasjok
- Stortingsrepr. Karl Eirik Schjøtt-Pedersen, Postboks 32, Stortinget, 0026 Oslo
- Stortingsrepr. Eva Nielsen, Postboks 32, Stortinget, 0026 Oslo
- Stortingsrepr. Olav Gunnar Ballo, Postboks 32, Stortinget, 0026 Oslo
- Stortingsrepr. Vera Lysklett, Postboks 32, Stortinget, 0026 Oslo
- Stortingsrepr. Jan-Henrik Fredriksen, Postboks 32, Stortinget, 0026 Oslo
- Alta kirkelige fellesråd, Postboks 1172, 9504 Alta
- Alta menighetsråd, Postboks 1172, 9504 Alta
- Talvik menighetsråd, Postboks 1172, 9504 Alta
- Biskopen i Nord Hålogaland Bispedømme, Postboks 790, 9258 Tromsø
- Nord-Hålogaland Bispedømmeråd, Postboks 790, 9258 Tromsø
- Kommunenes Sentralforbund Finnmark, Postboks 253, 9701 Lakselv

Staten og Den norske kirke – Spørsmål til høringsinstansene

Navn på høringsinstans:

Type høringsinstans

- Kommune
- Menighetsråd/kirkelig fellesråd/bispedømmeråd
- Prost/biskop
- Tros- eller livssynssamfunn utenfor Den norske kirke
- Frivillig organisasjon innenfor Den norske kirke
- Annen offentlig instans
- Annen privat instans

1. Hvilke overordnede prinsipper bør ligge til grunn for tros- og livssynspolitikken?

Svar:

Den norske Kirke skal fortsatt ha en særstilling, være en lovforankret folkekirke med stor grad av selvstendighet og ha en rolle som samfunnsinstitusjon. Tros- og lovssynspolitikk for øvrig er sikret gjennom lovgivningen

2. Den norske kirke som statskirke:

- Bør fortsette
- Bør avvikles
- Vet ikke / ønsker ikke å svare

3. I hvilken lov bør Den norske kirke være forankret?

- Grunnloven
- Egen kirkelov vedtatt av Stortinget
- Lov om trossamfunn
- Vet ikke / ønsker ikke å svare

4. Hvordan bør Den norske kirke finansieres?

- Gjennom medlemsavgift
- Medlemsavgift med noe støtte fra det offentlige
- Støtte fra det offentlige og med noe medlemsavgift
- Offentlig finansiering uten medlemsavgift
- Vet ikke / ønsker ikke å svare

5. Hvordan bør valgordningene og demokratiet være dersom statskirkeordningen avvikles?

- Valgordningene bør være som i dag
- Øke bruken av direkte valg til kirkens besluttede organer
- Vet ikke / ønsker ikke å svare

Eventuelle andre ordninger:

Iflg. kommunens vedtak ønsker en at kirken videreføres med samme demokratiske oppbygging.

6. Dersom statskirkeordningen avvikles, hva bør i så fall stå i § 2 (eller i en annen paragraf) i Grunnloven i tillegg til prinsippet om religionsfrihet?

(Her kan du/dere sette kryss på ett eller flere alternativer)

- Ingen tillegg
- De politiske prinsipper som statsforfatningen bygger på; så som demokrati, rettstaten og menneskerettighetene
- Det kristne og humanistiske verdigrunnlaget
- Det humanistiske verdigrunnlaget
- At Den norske kirke er en evangelisk-luthersk kirke
- Vet ikke / ønsker ikke å svare

Eventuelt annet:

7. Hvem bør ha ansvaret for gravferdsforvaltningen?

- Den lokale kirke (menighetsråd eller kirkelig fellesråd)
- Kommunen , men bør kunne delegeres til kirkelig fellesråd
- Vet ikke / ønsker ikke å svare

8. Hvem bør eie og forvalte kirkebyggene?

- Den lokale kirke bør eie kirkebyggene og ha det økonomiske ansvaret
- Den lokale kirke bør eie kirkebyggene, og kommunen bør ha det økonomiske ansvaret
- Kommunen bør eie kirkebyggene og ha det økonomiske ansvaret
- Vet ikke / ønsker ikke å svare

Videreføring av dagens ordning

06.10.06 Jan H. Pettersen, kultursjef

Saksfremlegg

Saksnr.: 06/1369-2
Arkiv: 614 &13
Sakbeh.: Jan H. Pettersen
Sakstittel: STATEN OG DEN NORSKE KIRKE - ALTA KOMMUNES
HØRINGSUTTALELSE

Planlagt behandling:

Hovedutvalg for oppvekst, utdanning og kultur
Formannskapet
Kommunestyret

Innstilling:

1. Alta kommune vil tilrå at den framtidige organisasjonsmodellen for Den norske kirke fortsatt blir en *Grunnlovsforankret folkekirke*. En ser det slik at det er den modellen som best sikrer en åpen og inkluderende folkekirke.
2. Som en følge av pkt. 1 vil stat og kommune ha det økonomiske ansvaret, slik forholdet er i dag. En mener at dagens finansieringsordning bør føres videre.

Videre vil Alta kommune anføre:

3. En finner det på sin plass at ansvaret for gravferdsforvaltningen formelt overføres til kommunen, men med mulighet for å delegerer ansvaret til det kirkelige fellesråd.
4. En støtter utvalgets anbefaling om videreføring av eierforholdet til kirkebyggene, kirkegårdene og kirkefondene.
5. Likeså er en enig i utvalgets oppfatning når det gjelder disponering av kirkefondet og Opplysningsvesenets fond dersom organisasjonsmodellen blir en annen enn Grunnlovsforankret folkekirke.
6. Hva fredede og verneverdige bygninger angår, deler Alta kommune utvalgets syn på kulturminner og at en bør skaffe midler til at disse kan ivaretas.

Saksopplysninger:

Vedlegg:

- Brev dat. 24.04.2006 fra Det Kongelige Kultur- og kirke departement vedrørende NOU 2006; Staten og Den norske kirke - Høring

Andre saksdok.(ikke vedlagt):

- NOU 2006:2 – Staten og Den norske kirke

Aktuelt:

Høringsutkastet NOU skisserer tre alternative kirkeordninger:

- Grunnlovsforankret folkekirke – en videreføring av dagens statskirkeordning.
- Lovforankret folkekirke – selvstendig rettssubjekt, men tilknyttet staten gjennom en egen kirkelov.

- Selvstendig folkekirke – et trossamfunn på linje med andre tros- og livssynssamfunn.

En merker seg at det hele tiden er tale om en *folkekirke*. Det innebærer imidlertid ikke at NOU tillegger Den norske kirke en *eksklusiv* rett til å være ”for folket”, men må heller betraktes som en måte å understreke at den kan videreføre sin identitet som folkekirke selv om båndet til staten endres eller brytes.

Den norske kirke er nemlig ikke alene. Vi bør også ha tanker for den delen av befolkningen som hører til andre trossamfunn eller har livssyn som ikke bygger på noen religion. Ikke desto mindre må det slås fast at storparten av det norske folk har en tilknytning til dagens statskirke. Om den enkeltes forhold er nært eller mer perifert, så er det til stede, og det må anses som en menneskerett at båndene blir opprettholdt – uansett hvilket organisasjonsalternativ en velger.

Religioner og livssyn i Norge

Ifølge Statistisk sentralbyrå fordeler medlemstallet seg slik i 2006:

Evangelisk-luthersk	3.943.650
Evangelisk kristne	87.442
Romersk-katolsk	46.308
Andre kristne	49.258
Islam	80.838
Buddhisme	9968
Hinduisme	3321
Sikhisme	3110
Jødedom	961
Humanetisk samfunn	69.610

Dette gjelder registrerte medlemmer, uten at det dermed er sagt at tallene avspeiler folks reelle tro.

Statistikken bekrefter Den norske kirkes sterke posisjon i landet. Tallet er for så vidt ikke overraskende, all den stund den evangelisk-lutherske trosretning har hatt gode vilkår helt fra reformasjonen i 1537, under enevoldskongene og videreført ved grunnloven av 1814. Imidlertid viser statistikken også noe annet: ”nye” religioner og livssyn som følge av et flerkulturelt samfunn.

Dette innebærer en forpliktelse for framtidens Norge å legge forholdene til rette i et land som mer og mer blir preget av andre religioner og fremmede kulturer, samtidig som vårt nasjonale arvegods skal ivaretas. Noen enkel sak er det så visst ikke. Men mye er allerede gjort, bl.a. gjennom lovverk og økonomisk støtte.

Kirkens framtid

I de senere år har det vært reist spørsmål om Den norske kirkes framtid. Det kan derfor være på sin plass å slå fast at verken Stat-kirke-utvalget eller dets utredning i NOU bestrider at kirken skal bestå. *Organisasjonsformen* er gjenstand for diskusjon, men ikke kirkens livsrett. Tvert imot:

Allerede i utvalgets mandat presiseres det at

”Det legges til grunn at Den norske kirke fremdeles skal være en bekjennende, misjonerende, tjenende og åpen folkekirke.”

Likeså har utvalget sett det som et mål ”å foreslå løsninger som kan få bredest mulig oppslutning og som sikrer at kirkens medlemmer opplever å ha en kirke i behold og at samfunnets verdiforankring ikke svekkes”.

Og det er mange å ta hensyn til. Vi har:

- en gruppe som ønsker en inkluderende folkekirke med ”lav terskel” og ”stor takhøyde”. For disse betraktes staten som en garantist for toleranse og mangfold.
- en del som føler det som en trygghet å ha en kirke som har staten i ryggen. Det er en garanti for tilgjengelighet og stabilitet, samtidig som også den økonomiske siden er sikret.
- de som ikke vil gi avkall på hundreårige tradisjoner. Statskirken i Norge har i demokratisk tid like lang historie som grunnloven selv.
- mange som gjerne vil bruke kirken ved viktige markeringer og begivenheter, men for øvrig holder en avstand til dens daglige virke, kanskje også til dens budskap. Her betrakter de staten som en sikkerhet for at utviklingen går i *deres* retning og at toleransen vedblir.
- en stor del av befolkningen er mer eller mindre passive medlemmer av Den norske kirke, men de føler at denne relasjonen passer for dem og ønsker å opprettholde en slik tilknytning.

På den annen side skal en ta i betraktning:

- faste kirkegjengere som frykter at kirken blir mer eller mindre fremmedgjort for dem dersom den i framtiden skal *tilpasse* seg og oppta så meget av det moderne samfunn. Kanskje er ikke disse de mest høymælte, men de bør likevel bli hørt.
- konservative kristne som ser med bekymring på en vidtgående toleranse, en utvanning som visker ut konturene av det de forbinder med *den kristne kirke*.

Grunnlovsforankret folkekirke

Et mindretall på 2 av de 20 i utvalget anbefaler at dagens statskirke videreføres. Det begrunnes med at nåværende ordning best sikrer Den norske kirke for alle som ønsker det, og er den beste garanti for en tilstrekkelig ”lav terskel” til at alle kan føle seg hjemme i kirken, uansett tro og tilhørighet. De frykter at fjerning av paragrafene som omtaler den lutherske lære og de tilhørende ordningene vil skape et konstitusjonelt tomrom vi ikke skuer rekkevidden av.

Det samme mindretallet foreslår enkelte mulige endringer fra dagens ordning. Oppdragerplikten i § 2.2 i grunnloven kan fjernes. Ved statens bispeutnevning bør en som fast prosedyre velge en av de tre som har fått flest stemmer, og tilsettingen av proster kan overføres til kirkelig organ.

Lovforankret folkekirke

Flertallet på 18 (av 20) i utvalget foreslår at nåværende grunnlovsbestemmelse om statskirke oppheves. Av disse mener 14 at Den norske kirke gis selvstendig ansvar i trosspørsmål og alt som har med ansettelse, styring og den øvrige virksomhet å gjøre. En kortfattet kirkelov, forankret i grunnloven, sikrer en viss tilknytning til staten. Kirken videreføres med samme trosgrunnlag og demokratiske oppbygning, samtidig som staten markerer at den fortsatt skal ha en rolle som samfunnsinstitusjon og kan være aktivt til stede i alle lokalsamfunn i hele landet.

Hvorfor en slik særstilling? Nettopp gjennom en fortsatt relasjon til staten ivaretas den spesielle stillingen som Den norske kirke har i landets historie, samtidig som en lar kontinuiteten mellom nåværende og ny kirkeordning komme til uttrykk. Kirken skal forbli landsdekkende og ha bred kontaktflate, rett og slett være en *folkekirke*. Og, som nevnt, styre seg selv uten statlig innblanding.

Riktignok vil det være større mulighet for forandringer og aksept av nye ideer dersom staten hadde et avgjørende ord i gitte tilfeller, som for eksempel gjennom personvalg ved bispeutnevning. Kirken er kjent for å være konservativ. Revolusjon ligger ikke i dens natur. Det har ikke vært noen *brå* endringer siden 1517 med Luther og de berømmelige 95 setningene i Wittenberg. Kjennetegnet er vel helst de korte stegene. Men erfaringer har vist at også de fører framover.

Selvstendig folkekirke

Et mindretall på 4 (av 20) går inn for at Den norske kirke skal etableres som et selvstendig trossamfunn med fullt selvstyre på lik linje med allerede eksisterende tros- og livssynssamfunn. Den vil i så fall bli underlagt en felles lov for disse.

Et viktig moment for en slik holdning fra mindretallets side er at det bør være likebehandling, og det uten hensyn til at det store flertallet av befolkningen tilhører Den norske kirke.

Det er verdt å merke seg at etter dette alternativet blir det ikke tatt hensyn til den særstilling Den norske kirke har blant den store majoriteten av befolkningen. Mange vil sikkert føle det som et urimelig stort inngrep dersom folkekirken blir redusert til en dissentermenighet på lik linje med hvilket som helst tros- eller livssynssamfunn.

Økonomi

Tros- og livssynsutøvelse anses som en menneskerett. Gjennom finansieringsordning kan staten bidra til å realisere denne retten og, ikke minst, sikre likebehandling. Det bør ikke bli slik at det er den enkeltes økonomi som avgjør medlemskap og muligheter. Det mangfoldet en har av tros- og livssynssamfunn er med på å gi livet innhold, og til sammen er de viktige fellesgoder for innbyggerne. Gjennom støtteordninger bør staten synliggjøre en anerkjennelse av verdien i den virksomheten disse står for. I så måte kan de likestilles med annen kulturell virksomhet som også finansieres gjennom offentlige midler.

Utvalget mener at en bred offentlig finansiering kan forhindre at økonomien blir avgjørende for folks valg av tilhørighet. Den enkelte bestemmer selv om han eller hun skal stå *innenfor*, men pengene skal ikke være årsak til at noen må stå *utenfor*. Riktignok kan mottak av bidrag

øke avhengigheten, og myndighetene kan legge politiske premisser og føringer. Imidlertid kan slikt begrenses, bl.a. gjennom lovgivning og avtaler.

De tre alternative modellene har det til felles at det foreslås offentlige bevilgninger for samtlige. Noen endelig løsning er ennå ikke utformet, men det beskrives en kombinasjon av statlig og kommunal bevilgning og obligatorisk medlemsbidrag.

En statlig tildeling sikrer et mer likt kirkelig tilbud landet over og kan ha avgjørende betydning for kostnadskrevende løft. Det skisseres en modell der staten tar seg av finansieringen av alle kirkelige medarbeidere og den sentrale kirkelige virksomhet. Kommunens rolle blir likevel understreket, idet dens medansvar bidrar til å styrke det lokale selvstyret og øke medlemmenes engasjement. Bygging, vedlikehold og forvaltning av kirkebygg må forventes å bli utført ved hjelp av kommunale tilskudd. Et medlemsbidrag er tenkt å dekke menighetens øvrige virksomhet.

Sannsynligvis er det *medlemsbidrag* som er mest iøynefallende. På den ene siden er en slik avgift – eller kontingent – med på å bevisstgjøre medlemmene på deres tilhørighet og ansvar, men på den annen side kan det stå i motsetning til begrepet *åpen folkekirke*, hvor dåpen og den alene skal være basis for medlemskap. Som en allerede har vært inne på, vil det være en uheldig løsning hvis det til syvende og sist blir privatøkonomien som bestemmer tilhørigheten.

Nå er det i utvalgets framlegg foreslått at gjeldende ordning med *skattefradrag* for gaver videreføres for å stimulere til økt medlemsengasjement, så den endelige utgiften behøver ikke å bli særlig stor. Men, likevel, dette er noe nytt, - selv om det langt på vei er ”gammel vin i nye sekker”. Den *direkte* medlemskontingenten vil avløse den *indirekte*, dvs. den som betales i dag som en del av samlet skatt, og som danner grunnlaget for den offentlige finansieringen av statskirken.

Gravferdsforvaltningen

Som en følge av Norge er blitt et flerkulturelt samfunn og dermed har fått et tros- og livssynsmessig mangfold, er det naturlig å ta opp hvorvidt det kirkelige fellestråd fortsatt skal ha ansvaret for gravferdsforvaltningen. Flertallet på 17 (av 20 medlemmer) i utvalget anbefaler at ansvaret blir overført til kommunen. Dette anses som et hovedprinsipp og har kan hende størst aktualitet i de store byene. På landsbasis velger rundt 94 % begravelse i regi av Den norske kirke. Dessuten ligger gravplassene i alminnelighet nært opp til de lokale kirkene, og fellestrådet har både erfaringen og kompetansen som skal til.

Utvalget understreker derfor at hovedprinsippet om kommunens ansvar ikke bør være til noe hinder for at det inngås avtale med Den norske kirke om å overføre ansvaret til det kirkelige fellestråd der det er hensiktsmessig.

Kirkebyggene

I dag er det i all hovedsak soknene som eier kirkene og kirkegårdene. Flertallet i utvalget, 18 (av 20 medlemmer), mener at eierforholdet fortsatt bør bygge på en videreføring av grunnprinsippet om soknens eiendomsrett både til kirken og lokale kirkefond.

Kirkefondet og Opplysningsvesenets fond

Disse to begrepene trenger kanskje en nærmere definisjon.

Kirkefondet er i tillegg til mindre lokale fond fellesbetegnelse på tre sentraldirigerte fond:

1. *Den norske kirkes landsfond* som er opprettet av Stortinget. Det ledes av et styre hvor departementet, bispemøtet og kirkemøtet velger en representant hver.
2. *Tilleggsgavefondet* er bygd opp av gaver til kirkelig gjenreisning i Finnmark og Nord-Troms. Kapitalen er reservert "åndelig gjenreisning i Den norske kirke".
3. *Fondet for samisk kirkelig utdanning* er midler fra Samisk kirkeråd og offer fra menighetene for å støtte samisk ungdom som utdanner seg til prester i Den norske kirke. Er en stiftelse med Samisk kirkeråd som styre.

Opplysningsvesenets fond er hjemlet i grunnlovens § 106, som omhandler det såkalte benefiserte gods, dvs. eiendommer som før reformasjonen fungerte som underhold for prestene. Det gjelder kapital, eiendommer og bygninger, som i dag er under Kongens forvaltningsansvar, men dette er delegert til departementet. Avkastningen skal brukes til kirkelige formål og "Oplysningens Fremme".

Flertallet i utvalget, 18 – delvis 17 (av 20), anbefaler at dersom en endret kirkeordning fører til at Den norske kirke blir eget rettssubjekt, kan den sentralt tilføres faste eiendommer og kapital. Som allerede nevnt, mener utvalget at soknenes eiendomsrett til kirken og lokale kirkefond videreføres. Eiendommer og kirkefond som ikke er eid av private eller soknene, bør i sin helhet overføres til Den norske kirke.

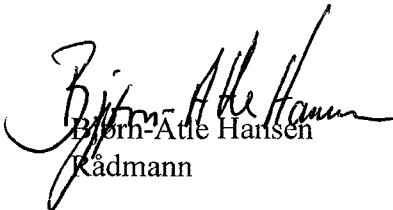
Når det gjelder Oplysningsvesenets fond, mener 18 (av 20) i utvalget at ved en endret kirkeordning er det rimelig at eiendommer og kapital i sin helhet overføres til Den norske kirke. Dette begrunnes med at verdiene fra gammelt av er kirkelig eiendom.

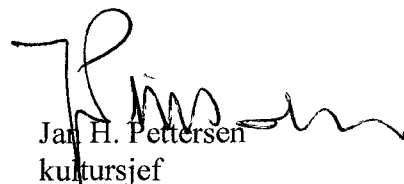
Fredede og verneverdige bygninger

Uavhengig av den framtidige relasjonen mellom kirke og stat, må det ifølge utvalgets mening etableres særskilte finansieringsordninger for fredede og verneverdige kirker og bygninger fra andre tros- og livssynssamfunn. Det er her snakk om kulturminner. Dessuten mener et flertall i utvalget at hovedbegrunnelsen for vern er at kristen tro og kristent verdigrunnlag skal holdes levende i det enkelte lokalsamfunn og i samfunnet som helhet.

I tillegg til eksisterende støtteordninger bør det, fortsatt ifølge utvalget, opprettes en særskilt kirkeantikvarisk tilskuddsordning, forvaltet av sentrale kirkelige myndigheter.

Kultursektoren 07.08.2006

Bjørn-Atle Hansen
Rådmann

Jan H. Pettersen
kultursjef